



DE ZOETE SMAAK VAN
kersenrood

AGNÈS DE LESTRADE & VALERIA DOCAMPO
VERTALING DOOR SISKA GOEMINNE

DE EENHOORN



Van hetzelfde duo en dezelfde vertaler:
Het land van de grote woordfabriek, 2009 (tiende druk, 2022)
Helemaal aan de rand van mij ben jij, 2017
De Kleine Prins, 2018
Het meisje dat nevel weefde, 2019

'Voor jou, Mircho, onze zon!'
Agnès de Lestrade

'Voor Lucia en Fanny, op ons mooie bondgenootschap.'
Valeria Docampo

'Voor Sonne, onze kleine schilder.'
Siska Goeminne

Oorspronkelijke titel: *Le temps des cerises*
© Tekst: Agnès de Lestrade
© Illustraties: Valeria Docampo
© 2022 Alice Éditions, Bruxelles

Nederlandstalige uitgave:
© 2023 Uitgeverij De Eenhoorn bv,
Begoniastraat 2 a, B-9810 Eke
CIP-gegevens: Koninklijke Bibliotheek Albert I
© Vertaling: Siska Goeminne
Vormgeving: Dries Desseyn
Gedrukt in de Europese Unie op papier van verantwoorde herkomst



D/2023/6048/13 | NUR 273 | ISBN 978-94-6291-703-3

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden gereproduceerd, gedigitaliseerd, publiek beschikbaar gesteld, verspreid, geadapteerd, vertaald of bewerkt, op welke wijze, via welk kanaal of op welke drager ook, en ongeacht het doeleinde, zonder voorafgaand schriftelijk akkoord van de uitgever.

www.eenhoorn.be

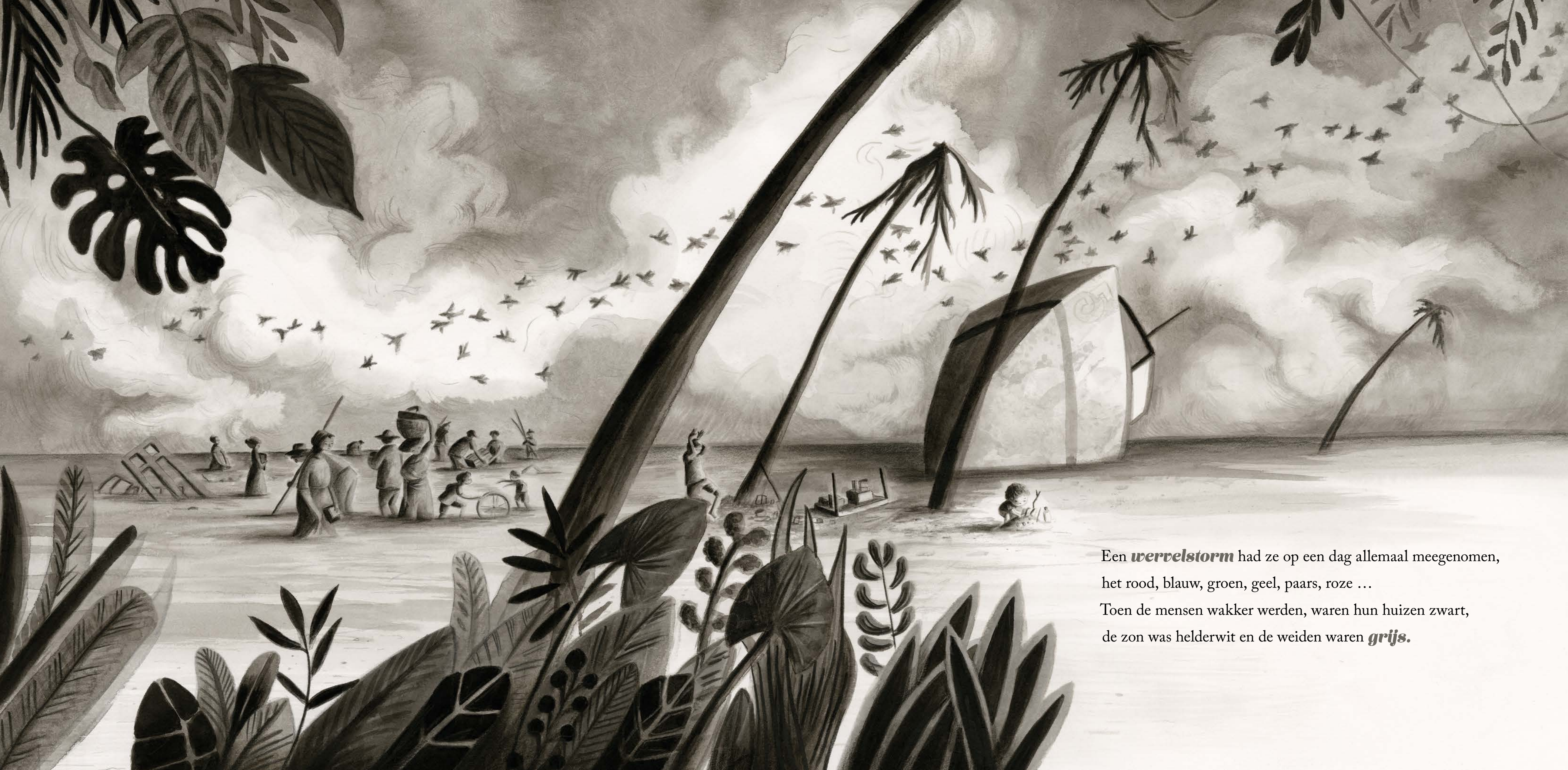
DE ZOETE SMAAK VAN *kersenrood*

AGNÈS DE LESTRADE & VALERIA DOCAMPO
VERTALING DOOR SISKA GOEMINNE

DE EENHOORN

Er was eens een land
in zwart en wit,
een land dat *vroeger*
boordevol kleur was.





Een **wervelstorm** had ze op een dag allemaal meegenomen,
het rood, blauw, groen, geel, paars, roze ...

Toen de mensen wakker werden, waren hun huizen zwart,
de zon was helderwit en de weiden waren **grijs**.



Het leven veranderde.



Het leek alsof de aardbeien en de meloenen
hun smaak hadden verloren.

De bloemen bogen hun hoofd
alsof ze zich wilden verstoppen.

En de zee was alleen nog een zwarte plas,
waarin de hemel werd weerspiegeld.

In dat land zonder kleur
leefde een vrolijk klein meisje.

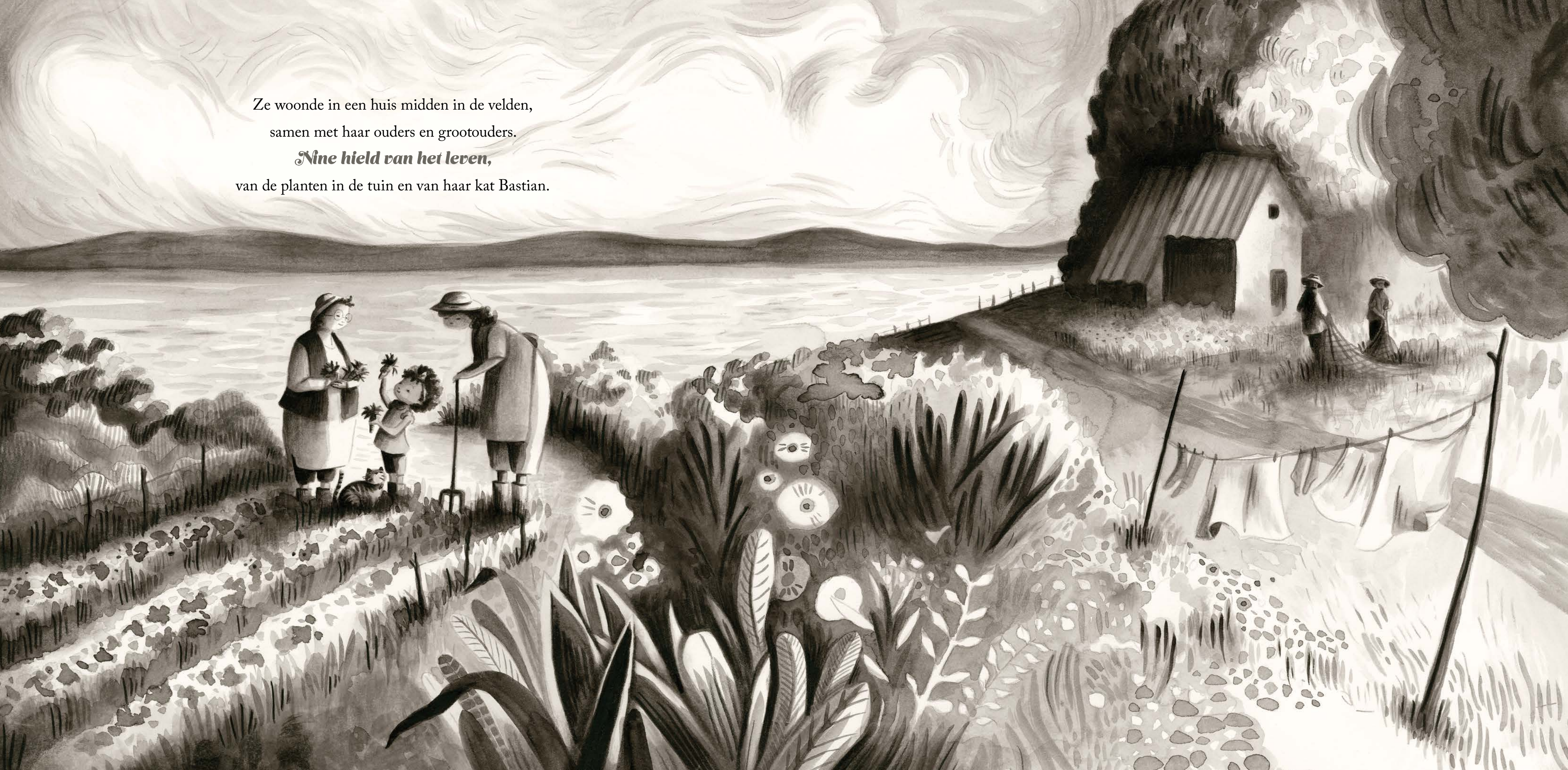


Ze heette *Nine*.



Ze woonde in een huis midden in de velden,
samen met haar ouders en grootouders.

Nine hield van het leven,
van de planten in de tuin en van haar kat Bastian.



Maar het allermeeft hield ze van de verhalen
die Oma haar vertelde, over haar eigen kindertijd
in het land vol kleur.

‘Oma, vertel me over rood en hoe het proefde!’

‘**Rood**, mijn zoetje, dat was de kleur van **de zoete aardbeien.**

En ook van **de kersen** die we aan onze oren hingen.

Van de frambozen op de taart en **de tomaten** in de salade.’



‘En **geel**, Oma? Toe, vertel over geel!’

‘Geel, dat waren de **citroenen**,
de pompelmoezen en natuurlijk ook de **frietjes!**’

‘De frietjes waren geel?’



Nine moest lachen om die gedachte.

Voor haar waren frieten grijs,
natuurlijk.





Toen Nine op een dag met Opa ging vissen,
groef ze **een kuil** in het veld
om wormen te vangen.



Ze wroette met haar kleine vingers in de aarde
en stuitte opeens op een doos ...
Een **kleine metalen doos**.



Voorzichtig tilde Nine het deksel op.

In de doos zaten vijf potloodjes.

Een zwart, een wit en nog drie andere, mooi *glimmend*.

Ze slaakte een gil van *blijdschap*.



Nine liep meteen naar Oma.

‘Kijk, wat ik gevonden heb!’

Oma begon te huilen.

‘Mijn kleurpotloden!’ Ik was ze kwijt.’

‘Oma, ik heb een idee! Ik ga ze in de grond planten met de rapen en de radijsjes. Misschien schieten ze wel en groeien er een heleboel kleurpotloodjes uit.’

Oma streelde Nine over haar wang.

‘Potloden zijn geen bomen, mijn zoetje.

Ze kunnen niet groeien!

Je bent een dromer, net als ik vroeger.’

Maar Nine plantte de vijf potloden toch in de aarde:
het zwarte potlood, het witte, het rode, het gele en het blauwe.

Elke dag gaf ze de potloden water.

En toen, op een morgen, zag ze een scheutje.
Het was een klein kleurpotloodje, **oranjerood**.





Algauw waren er tientallen:
*in violet, goudgeel,
roze, pistachegroen!*
Een heel veld vol potloden!



In het land van zwart en wit
waren **de kleuren** helemaal terug.